

ÇETİN DERLER AYRILIĞIN DERDİNİ

Nilay Erik

*Her şey senin eteklerine süpürüyordu beni
İçimden;
İçin ki, içimin aynasıydı
ve yalnızdık
ve yalnızlık biraz da aklın, törelerin ve geleneklerin
ve yasalarla alışkanlıkların
bizi kuşattığı yerdı.
(Hasan Ali Toptaş, Yalnızlıklar)*

■ Akşam altı sularıydı. Çalıştığım barda, gece için prova alıyordum. Onun da sevdiği bir şarkıyı geçiyordum. Gitarın telleri ince ince sızlıyordu. Ruhumu notalara yaslayıp gözlerimi yummuştum. Kendi sesim bile dokunuyordu kendime.

Bir ara gözlerim kapıya takıldı. Orada durmuş, beni izliyordu. Bir düş gibiydi. Bu anı o kadar çok hayal etmişim ki gerçekliği konusunda bir an endişe duydum. Oydu, orada duruyordu ve tam yirmi yedi gün olmuştu görüşmeyeli. Onu özlemişim. Göğsüm heyecandan dalgalı bir deniz gibi bir kabarıp bir alçalmaya başladı.

Gitarı bırakıp yanına gittim. İçeri gelsene, dedim. Hafif sarhoştum. Neyse ki acım o kadar büyüktü ki beni ayık tutmaya yetiyordu. Yok, dedi kendinden emin ama küçülmüş bir sesle. Peki, dışarı çikalım o zaman, dedim. Askıdan ceketimi alıp apar topar çıktım.

Barın önündeki banka oturduk. Çok kalmayacağım, dedi. Mesafeli sesi içimi üşüttü. Bu geliş, başka gelişti sanki. Nasılsın, dememişti. Ağlamamıştı. Bu ne hâl, dememişti. Çok kötüyüm, dayanamı-

yorum artık, dememişti. Ellerini, birbirine yaklaştırdığı bacaklarının üstünde kenetledi. Oysa eskiden ellerini benim avuçlarıma koyardı. Hâlâ bir şeylere tutunma ihtiyacı vardı, belliydi ama o, artık o ben değildim. Ellerine doğru uzandım bir ara. Cesaret edemedim. Dudaklarına, üstümü çizer gibi bir ruj sürmüştü. Başı yerdeydi. İnce yüzü daha bir incelmmişti. İçim burkuldu. Çocuktuk. Çocuktu. Karşımda otuzlu yaşlarının ortalarında genç bir kadın değil de on sekizinde tanıdığım o genç kız vardı sanki. Tam on beş yıl inişleriyle çıkışlarıyla bir küs bir barışık, bir küs bir barışık...

Belli ki barışmak için gelmemişti buraya. Onu gördüğümde içimde belirgin mutluluk birden sönüverdi. Dolgun dudaklarında kelimeler ezim ezim eziliyordu. Tırtıklı bir şeyler geveliyordu ağzında. Söyleyemedikleri canımı yakacağa benziyordu.

Batmak üzere olan güneş, saçlarındaki kahverengiye kızılıyla boyamıştı. Güneş, gözlerinin içinde parlıyordu. Saçının önündeki perçem yanağının kenarında bir yarım ay şeklini aldı, o kusursuz yüz hatlarını daha bir belirginleştirdi. Öyle masum, öyle çocuk, öyle güzeldi ki... Gözümü ondan alamıyordum.

Dalga dalga gölgelenen yüzü, bana bilmediğim yeni bir şeyler anlatsın istiyordum. İçimdeki küskünlüğü, yalnızlığı silsin. Sıcacık sesi bütün boşluklarımı doldursun, bana sımsıkı sarılsın, beni yine öpsün... O ise kıpırtısız bir deniz gibiydi. Susuyordu sürekli. Susmak, sevdiği eski bir şarkı gibiydi. Ah keşke fırtınalar çıkarsaydı sesiyle, dalgaları boyumdan aşsaydı. Mırıltıları bile gök gürültüsüne dönüşseydi ama o, susmayı tercih ediyordu. Saçlarını savuramayan bir rüzgârı. Simsiyah iki gözdü sadece, hiç şikâyet etmeyen... Aşklar böyle bitiyordu demek; insanlar böyle böyle kopuyordu birbirinden. Dudaklarını büzdü, çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. Yeniden başlamıştı demek. Neredeyse beş aydır içmiyordu.

Karanlık çöküyordu sokağa. En çok da bizim üzerimize... Ona dair umutlarımı silip götürüyordu günün son ışıkları. Çok hafif bir rüzgâr vardı. Az ötemizdeki kokoreççiden yayılan kokular, bu esintiyle birlikte tüm sokağı dolduruyordu. Kalabalıktı sokak. İşten çıkanlar, öğrenciler, seyyar satıcılar, kadınlar, adamlar, çocuklar... Sokak kalabalıklaştıkça biz yalnızlaşıyorduk. Şimdi ellerimi uzatsam boşlukta kalacaktı, biliyordum. Düşüncelerim havada birer tüy gibi geziniyordu. Uyarıcı bir ayrıntıyı yakalamak ister gibi uzandım aramızdaki boşluğa. Yüzümde, her zamanki gibi bir fotoğraf hüznü... Bu yüzü ezberle biliyordu artık. Onun için hep yere bakıyordu. Kararlıydı. Ne dersem diyeyim bu kez ikna olmayacaktı.

Bir arkadaşım demişti ki bir gün: Oğlum bütün kadınlar gelinlik giymeyi hayal eder; en hoppa, deli dolusunun bile hayalinde eninde sonunda bir yuva kurmak vardır. Kim bilir neler hayal ediyor da söylemiyordu bana. Arkadaşlarının hepsi evlendi, çocuğa çoluğa karıştı. Beyaz gelinlikler içinde mi düşünüyor kendisini acaba? Bu perişan hâlimle- alkollü olduğumu da anlamıştır- ondan ne kadar uzaktım. Bir kez daha emin olmuştur. Son bir umut kırıntısı varsa bile içinde söküp atmıştır onu da şu anda.

Haklıydı aslında, niye bekleyecekti ki beni. Otuzunu çoktan geçmiş, evlilik hayalleri olmayan, kazandığı üç beş kuruşu aynı gün harcayan bir serse-riyle geleceğinin olmayacağını biliyordu. Buna rağmen onca zaman bekledi, bekledi ve en sonunda umudunu yitirdi. Kendimi, zili her gün çalan, çoluklu çocuklu, bacası her daim tüten, camlarına bembeyaz tül perdelerin asıldığı, yemek kokularının apartman boşluklarına kadar sindiği, çocuk ağlamalarının, karı koca kavgalarının pencerelerden, kapılardan taşıdığı evlerden birinde düşünemiyordum. Bir tiyatro sahnesi kadar bile sahici gelmiyordu bütün bunlar. Ah benim ilk ve en büyük aşkım özgürlük! Anlayamıyordu beni. Onu öylesine çok seviyordum ki saçımın topuğuma kadar ona benzemeyi istiyordum ama olmuyordu. Her defasında kaçınılmaz yolculuklar giriyordu aramıza.

Evinde kalmıyor musun artık, dedi. Hayretle yüzüne baktım. Demek ona kadar gitmişti dedikodular. Sokaktaki evsiz sarhoşlarla takıldığım dedikodusunu çıkarmışlardı. Hem de en yakın arkadaşlarım... Tüm gün aylak aylak dolaşıyormuşum, yiyip içip zıbarıyormuşum falan... Canları cehenne- me hepsinin! Çekemiyorlar beni. Mutsuzluğumdan kendilerine mutluluk devşiriyorlar. Hayır, dedim utana sıkıla. İşten çıkınca bazen takılıyorum öyle sağda solda.

Hava iyice kararınca tepemizdeki sokak lambası yandı. Işığın altında daha bir suçlu hissettim kendimi. Az ilerideki bankı gösterdim. Hadi dedim, oraya oturalım. Yorgun ve dalgın kalktı. Biliyordum, yer değiştirmemiz de bir işe yaramayacaktı. Onu birazdan Bakanlıklardaki durağına götürecek, otobüse bindirip ellerimle uğurlayacaktım. Ayrılık, o anda, ne araya yolların girmesi ne de zamanla kapanan kapılardı. Ölümle hayat arasında, hayattan ziyade ölüme benzeyen bir şeydi ayrılık.

Rakamları olmayan saatine baktı. Saat yediye yirmi vardı. Birazdan kalkmalıyım, dedi. İzmir'e gidiyorum bu gece, yarın bir sempozyuma katılacağım. Ağzını her açtığında bana ölümcül bir darbe indiriyordu. Sanki boks maçındaydık. Raundun sonunu beklemeye tahammülüm kalmamıştı. Daha fazla acı çekmemek için bilerek ve isteyerek nakavt olacaktım.

Acımı kısa kesti. Çantasından bir kutu çıkardı. Al, dedi bana, fotoğraflar ve yazdığın mektuplar. Bunlarla aynı evde kalamam. Atamam da... Sende kalsın. Zor oluyor, dedi. Kutuyu parmaklarımın arasına zorla sıkıştırdım. Şaşırdım. Daha önceleri de defalarca ayrılmıştık ama ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Belki ilk kez ayrılıyorduk. Ben, senin yazdıklarını... diye geveledim. Sorun değil, dedi. İstediyini yapabilirsin. Ensemden gövdeme doğru bir ağrı yayıldı, derken ayak parmaklarımın ucuna kadar indi. Gidiyordu temelli. Haklıydı. Bu ayrılığın suçlusu, bu aşkın celladı bendim. O ise itiraz etmeden başını uzatmıştı, boynuna geçireceğim ilmeği bile kendisine bağlatmıştı.

Her seferinde kurduğum cümleleri kursam... Denedik fakat olmadı desem... Ben kurulu düzenlerin adamı değilim desem... Ne değişecekti ki... Ailesi, işi, kariyeri... Benim gibi güvenilmez birine aşkını, daha ne zamana kadar emanet edecekti?

Saat yediydi. Ayağa kalktı. Siyah kabanın içindeki incelmış, küçülmüş bedenine bakakaldım. Sanki biraz sonra eriyip gidecek bir kar tanesi gibiydi yüzü. Yüzüme kaçamak bir bakışını yakaladım. Maç bitmişti, nakavt olmuştum. Bu bakış, beni iplerin dışına fırlattı. Parmak uçlarımdaki o ince sızıyı, şimdi her hücremde ayrı ayrı hissediyordum.

Dur, dedim. Seni bırakacağım durağa, bekle. Bara yöneldim. Kapıya takılı çingirakların sesi bana acele etmem gerektiğini söylüyordu. Sırt çantamı aldım. Nereye gidiyorsun, program başlıyor, dedi Tolga. Ona vaziyeti anlattım. Gecikeceğimi söyledim. Koşarak çıktım.

Gitmişti. Belki buralardadır diye sokağı baştan aşağı kolaçan ettim. Bir çift, el ele, yılbaşı için süslenmiş sokakta yürüyordu. Sokağın Karanfil'e uzanan başında, dershaneden çıkmış gençler hayli gürültülü bir şekilde şakalaşıyordu. O, siyah kabanının içinde incecik bedeniyle bir an belirdi, kayboldu. Aşağıya kadar koştum. Bakanlıklardaki durağının önüne geldim. Durakta değildi. Caddenin ucundaki büfenin önündeydi. Hemen karşıya geçtim. Arkadan omzuna dokundum. O değildi. Kız, tuhaf tuhaf baktı bana.

Aklıma kutu geldi. Koştum. Nefes nefese kaldım. Bankın yanına vardığımda üç beş sokak çocuğu toplanmış kutunun içini yokluyordu. Ben bağırınca kutuyu atıp kaçtılar. Fotoğraflar, kâğıtlar, zarflar her biri bir tarafa dağıldı. Bir yandan saçılanları toplarken bir yandan da uzaktan beni seyreden sokak çocuklarına çıktım. Ulan sizi bir elime geçirirsem... İçlerinden biri: "Ne kıızıyon be!" diye karşılık verdi. "Sanki değerli bir şeyin vardı içinde!"